U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, č. j. 9 A 89/2015 - 108,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 6. 9. 2016 podal návrh u Městského soudu v Praze, který nazval žalobou pro zmatečnost „*rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. května 2016, č. j. 1 As 43/2016 – 31, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2016, č. j. 5 A 189/2015 – 107*“, ovšem z jejího obsahu, jakož i z navrženého žalobního petitu je zjevné, že směřuje nikoliv proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2016, č. j. 5 A 189/2015 – 107, ale proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 9 A 89/2015 – 76, které obsahově souvisí s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1 As 43/2016 – 31, proti kterému stěžovatel rovněž brojí. Stěžovatel se tedy žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 9 A 89/2015 – 76, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1 As 43/2016 – 31.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením uvedeným v záhlaví žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl, neboť žaloba pro zmatečnost proti usnesení městského soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci správního soudnictví není přípustná.

Stěžovatel podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. V kasační stížnosti namítl, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného usnesení městského soudu, neboť ve věci u městského soudu, který je *„nepříslušným úřadem“*, jednal *„nezákonný úředník“*. Usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné, neboť městský soud se nevypořádal s žádnou s jeho námitek. Pokud měl městský soud za to, že není příslušný k rozhodnutí věci, měl žalobu postoupit příslušnému úřadu. Stěžovatel požádal, aby v řízení o kasační stížnosti bylo nařízeno jednání, neboť nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012 - 11 nebo ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 233/2016 - 10, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, stěžovatel je *„(...) opět veden snahou vést „spor pro spor“ (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015 č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015 č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám)“*.

V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ve věci stěžovatele ke dni podání této kasační stížnosti řádově stovky spisů. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému nevyzýval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u městského (resp. krajského) soudu jiné rozhodnutí téhož či Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a

kasační stížnost proti odmítavému usnesení městského soudu je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch.

V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani k provedení dalších procesních úkonů, tj. netrval na zaplacení soudního poplatku a na zastoupení advokátem, neboť nepochyboval, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. usnesení NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 - 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval: „*Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom. Obdobný postup již opakovaně zvolil – byť vůči jinému stěžovateli – i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 Aps 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).....Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 - 16.*“

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu